RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 112.902 van 26 november 2002
in de zaak A. 120.342/X-10.928.

In zake : Pascale ADRIAENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. EECKHOUT,
kantoor houdende te 9630 ZWALM,
Zwalmlaan 8, bus 1

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Pascale ADRIAENS op 26 april 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 3 december 2001 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw tot hoogdringende onteigening ten algemenen nutte van onroerende goederen bestemd voor de uitvoering van waterbeheersingswerken, in het bijzonder de aanleg van overstromingsgebieden en vismigratielopen op de Zwalm, op de Traveinsbeek, op de Peerdestokbeek en op de Molenbeek, te Brakel, Zwalm, Horebeke, Zottegem en Oudenaarde “voor zover dat besluit betrekking heeft op de vismigratieloop Zwalmmolen, meer bepaald de verwerving, inrichting en onteigening van het perceel eigendom van (...) verzoekster gelegen te Zwalm, (....) sectie A, (...) nr . 299a”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. EECKHOUT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat I. VAN DEN BON die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw bij het bestreden besluit de verwerving en inrichting van de overstromingszones en vismigratieplaatsen langsheen de Zwalm, Traveinsbeek, Peerdestokbeek en Molenbeek op het grondgebied van de gemeenten Brakel (Sint-Maria-Oudenhove, Michelbeke, Opbrakel, Nederbrakel), Horebeke (Sint-Maria-Horebeke), Zwalm (deelgemeenten Nederzwalm-Hermelgem, Sint-Maria-Latem, Munkzwalm, Roborst, Sint-Blasius-Boekel) en de steden Zottegem (deelgemeente Strijpen, Sint-Goriks-Oudenhove) en Oudenaarde (deelgemeente Mater) tot openbaar nut verklaart; dat voor de uitvoering van voornoemde werken het onontbeerlijk is dat onder meer de gronden zoals aangeduid in gele kleur op het aangehechte onteigeningsplan met projectnummer 52-31100 en plannummer IN20208 “dijk overloopgebied Zwalmbeek” onmiddellijk ten algemene nutte voor rekening van het Vlaams Gewest in bezit worden genomen; dat uit het grondinnemingsplan blijkt dat het kadastraal perceel nr. 299/A, gelegen aan de Rekegemstraat te Zwalm en waarvan niet wordt betwist dat de verzoekende partij er eigenares van is, inneming nr. 3 vormt;

Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij slechts een beperkt belang heeft bij het beroep, m.n. in de mate dat de beslissing betrekking heeft op haar perceel; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de

grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partij in de vordering tot schorsing betoogt wat volgt :

> "(...)
> Indien de onteigening wordt doorgevoerd met ontzetting van verzoekster uit haar eigendom en het starten van belangrijke infrastructuurwerken, is het duidelijk dat de toestand onomkeerbaar is en het nadeel niet meer kan hersteld worden na een eventuele vernietiging van het desbetreffende besluit.
> Dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit de voortuin van mijn verzoekster en het beschermd dorpsgezicht "op determinerende wijze" aansnijdt. Eenmaal de beplanting gerooid is, is de tuin van mijn verzoekster en het beschermd dorpsgezicht rond de site van de Zwalmmolen, definitief verstoord. Het kappen van meer dan 60 jaar oude bomen, kan naderhand niet hersteld worden door nieuwe aanplantingen.

De tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, met de verwijdering van de karakteristieke beschermde groenelementen zal een onherstelbaar ingrijpend visueel impact hebben enerzijds, op het toch wel heel typisch dorpsgezicht van de site van de Zwalmmolen, gelegen recht tegenover de eigendom van mijn verzoekster en anderzijds op de eigendom van mijn verzoekster, gezien de verwijdering van het groenscherm tussen de woning en de straat.(...)";

Overwegende dat, wat het door verzoekende partij ingeroepen verlies betreft van haar eigendomsrecht en de aantasting van haar genot als eigenares, de verzoekende partij pas uit haar eigendom kan worden ontzet als de burgerlijke rechter de onteigening zal hebben toegestaan; dat die burgerlijke rechter die onteigening slechts kan uitspreken nadat hij het bestreden besluit zowel op zijn interne als op zijn externe wettigheid heeft getoetst; dat het Arbitragehof onder meer in zijn arrest nr. 51/95 van 22 juni 1995 en in zijn eerdere arresten waarnaar het in dat arrest verwijst, de wettigheidscontrole door de burgerlijke rechter evenwaardig heeft bevonden aan de wettigheidscontrole door de Raad van State; dat verzoekende partij de wettigheidsbezwaren die zij thans aanvoert nog kan doen gelden voor de burgerlijke rechter, dat deze erover uitspraak zal moeten doen en dat, indien zij gegrond worden bevonden, het risico van het verlies van verzoeksters eigendom alsnog afgewend zal kunnen worden; dat, zelfs aangenomen dat de dreiging van het verlies van de betrokken eigendomsrechten een ernstig nadeel betekent, deze alleszins geen moeilijk te herstellen karakter heeft in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat verder de nadelen die door de verzoekende partij worden geput uit het verstoren van het beschermd dorpsgezicht, het kappen van meer dan zestig jaar oude bomen en de ingrijpende visuele impact niet rechtstreeks voorvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit maar eerder het gevolg lijken te zijn van de omstandigheid dat de burgerlijke rechter de onteigening heeft toegestaan, onafgezien van de vraag of deze niet rechtstreeks voortvloeien uit eventueel nog te verlenen stedenbouwkundige of andere vergunningen; dat de uiteenzetting van verzoekende partij geen concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november 2002, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**